

— Защо не се връщашъ дома, ти момиченце? Хайде иди помагай на майка си. Тука не е за тебе работа. — И полита да я блъсне.

— Слушай бе, чичо, азъ искамъ да гледамъ болнитъ вжтръ въ гимназията. (Болницата се помѣщаваше въ една софийска гимназия). Ще имъ подавамъ хлѣбъ, чай, естие, ще мета, че чистя...

— Я си върви ти, дума строго опълченецътъ. Ти си малка. Не можешъ нито храна да носишъ, нито да чистишъ, нито да гледашъ цѣлъ день ранени хора.

— Какъ така! Какво, че съмъ малка! Пусни ме и ще видишъ, колко азъ ще работя. Ще стоя при болнитъ денъ и нощъ...

И пакъ едри капки сълзи потекоха по червентъ ѝ бузи. Тя пристъпи на дѣсно, като да искаше да избиколи вардача; той се наклони и прѣпрѣчи съ пушката; момиченцето въ мигъ се избърна, връцна се на лѣво, изпрѣвари прѣдъ вратата опълченца и като се сниши подъ върха на пушката му, стрѣлна се въ двора на гимназията. Всички ранени още не бѣха прѣнесени и послѣднитъ носилки се дигаха. Една санитарка въ бѣли дрехи бѣ излѣзла отъ зданието и отиваше къмъ готварницата, дѣто врѣха казани съ гостба за раненитъ. Момиченцето се спуствна къмъ нея, хвана се за политъ ѝ и почна да рѣве съ думитъ:

— Моля ви се, и азъ искамъ да влѣза да шетамъ въ болницата, ще мета, ще нося чай, хлѣбъ, сирене, ще привързвамъ...

Санитарката я изгледа отъ глава до крака. Тя се тъкмѣше да се изсмѣе съ гласъ и да я изпжди. Въ този мигъ се показва на вратата единъ добръ